

stemmelser vedrørende Orlogsværftets Ledelse og Drift samt Orlogsværftets Forhold til Flaadestationen fastsættes ved kongelig Anordning. Jeg mener, dette er ganske overflødig, idet Ministeriet naturligvis vil sørge for, at der bliver det bedst mulige Samarbejde mellem Flaadestationen og Orlogsværftet. Jeg er sikker paa, at dette ogsaa vil lykkes, thi jeg gaar ud fra, at det bliver fornuftige og dygtige Mænd, der sættes i Spidsen for Flaadestationen og for Orlogsværftet.

Ændringsforslag Nr. 5 angaar de overordnede Stillinger i Marineministeriet. Der er i Lovforslaget truffet den Bestemmelse, at de overordnede i visse Tilfælde kan blive siddende i deres Stillinger ud over den Aldersgrænse, der er fastsat for deres militære Grad. En Kontreadmiral, som ellers falder for Aldersgrænsen ved 62 Aars Alderen, er der altsaa Mulighed for at beholde, indtil han er 70 Aar. Det forekommer mig, at det er en fornuftig Foranstaltning. Naar man har en fremragende Administrationsleder, er det ret meningsløst at pensionere ham ved 62 Aars Alderen.

Der blev saa fremsat enkelte almindelige Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott, og jeg har ogsaa gennemlæst Betænkningen, hvor der findes en Udtalelse om, at det hele skal dirigeres fra et ministerielt Kontor. Men man maa jo se saaledes paa Sagen, at Marineministeriet er den øverste Myndighed. Saa er der en hel Del Institutioner af forskellig Art, der sorterer under Marineministeriet, og det kan vel ikke være det ærede Medlems Mening, at disse Institutioner ikke i alle Tilfælde skal have de nødvendige Direktiver fra Marineministeriet. Det er naturligvis en Fejltagelse at tro, at man kunde tænke paa, at under Krigsforhold skulde det hele dirigeres fra et ministerielt Kontor. Men Direktiverne skal udgaa fra Marineministeriet, og ikke fra dette alene, men naturligvis fra den samlede Regering. Det er den samlede Regering, der ene og alene maa have Ansvaret, og naturligvis vil det altid gaa saaledes under kritiske Forhold, som det gik under Verdenskrigen for faa Aar tilbage, at man daglig samles i Ministeriet for at lægge Raad op om, hvilke Foranstaltninger der skal træffes fra Dag til Dag.

Med Hensyn til Sagkundskaben, der ikke skulde være repræsenteret i Kommissionen, skal jeg gøre opmærksom paa, som jeg har udtalt tidligere, at Kommissionens Sammensætning netop har været meget alsidig. Det, man særlig har haft for

Øje, har jo været at undersøge, paa hvad Maade man skulde faa større Økonomi gennemført paa Værftet, og det har da særlig været Fabriks- og Skibbygningsafdelingerne, man har maattet undersøge. Og det forekommer mig, at det er et udmærket Arbejde, Kommissionen har præsteret.

Til Slut skal jeg blot sige, at jeg er fuldt opmærksom paa, hvad der er udtalt i Betænkningen angaaende Kontorpersonalet. Der er vanskelige Avancementsforhold i nogle Overgangsaar, og jeg er villig til at underkaste det en velvillig Overvejelse og eventuelt paa Normeringsloven til næste Aar, hvis jeg til den Tid er Minister, stille Forslag om, at man træffer lignende Forholdsregler, som man har for det militære Tjenestemandspersonale indenfor Hær og Flaade.

Holger Andersen: Jeg vil anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for de Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 2 af de ærede Medlemmer Hr. Parkov og Hr. Reedtz-Thott.

Den højtærede Forsvarsminister fremsatte nogle Bemærkninger med Henblik paa en Udtalelse i Betænkningen, hvor det hedder: „Erfaringerne fra 1864 og fra Verdenskrigen peger stærkt paa det skadelige i, at Krigsforberedelser og Krigsoperationer ledes fra et ministerielt Kontor i Stedet for af en ansvarlig militær kommanderende“. I den Anledning udtalte den højtærede Minister, at Marineministeriet naturligvis maatte være den øverste Myndighed, saaledes at forstaa, at Direktiverne skulde udgaa gennem Marineministeriet eller rettere sagt gennem den samlede Regering. Ja, jeg er ganske enig med den højtærede Minister i det sidste: gennem den samlede Regering, men naar man ser paa Historien, er det en uimodsigelig Kendsgerning, at det altid har været til Skade, naar det Mellemlid, der formidle disse Direktiver, var et af de sædvanlige Ministerier, og mig forekommer det derfor ubetinget, at selv om Direktiverne i alle Tilfælde maa gives gennem den samlede Regering, bør de gives af den øverste ansvarlige sagkyndige Myndighed, i dette Tilfælde Chefen for Marinestaben. Jeg kan for mit Vedkommende tiltræde de paagældende, i Betænkningen fremsatte Udtalelser.

Reedtz-Thott: Jeg skal naturligvis ikke betvivle, at man i Kommissionen meget nøje har overvejet de forskellige Ting,